

GROBOWY (16) ai

Oba o jasne.

sg m A grobowy (3). *♦ f D a. G* grobow(e)j (1). *♦ A* grobową (1). *♦ pl N subst* grobow(e) (1). *♦ G* grobowych (8). *♦ A subst* grobowé (2); -é (1), -(e) (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „grob” ‘mogiła’; bustuarius, capularis, monumentarius, sepulchralis Cn (16) : nieruľfaiątz zámku/ anij pieczęci grobowych/ wťál chwálebnie z wielką światłością z mártwych. OpecŻyw 163, 164v; i przytoczył kamień wielki na drzwi grobowé [advolvit lapidem ad ostium monumenti] MurzNT Mar 15/46; MWilkHist G3v; LatHar 81, 702, 715; WujNT Mar 15/46, 16/3.

W charakterystycznych połączeniach: grobowe(-a) drzwi (7), pieczęć (2).

Wyrażenia: »kamień grobowy« (3): Kielich znaczy grob Páński: Pátená kámień grobowy LatHar 81; WujNT 81, 386.

»grobowy napis« (1): otoż ia, folguiąc I. M. pilnieyřzym zabawkam, kilká mu tu tylko wyrřzykow [!] o nim z grobowych napiřow poľožę. CzechEp [408].

Przen: Śmiertelny (2) : A żadny nieieřt by teź był námoźnieyřřy/ ktory by miał być prozen řmierci/ á iź by řie miał obronić gwałtowney grobowey moźnořci. RejPs 133v; Sznury grobowe otoczyły mię/ vprzedziły mię řidlá řmierci. BudBib Ps 17/5[6].

a. Żałobny (1) :

Wyrażenie: »grobowa pieřń« (1): Nie dármo grobową pieřń me řerce řpiewáło WisznTr 11.

Cf GROBNY